

Мигрирането от Индия не става наведнъж, а на вълни. Всички групи обаче се придвижват по едни и същи пътища. Имайки предвид планинските райони на днешен Пакистан, пътищата, по които е можело да стане тяхното придвижване до Европа, били много ограничени. Стигайки до Армения, една част от ромите остава там. И досега има роми в Армения, но те не говорят ромския език, който е наложен в Европа. Друга част от същата група се насочват към Централна Азия. В днешен Таджикистан, Узбекистан, Киргизстан, Казахстан има роми, които са от групата на арменските роми. Тя се нарича лом или лули/лури. Наред с нея в централноазиатските страни живеят и европейски роми, изселници от Русия. При едно мое пътуване до Киргизстан през 1999 г. се срещнах и разговарях с руски роми, живеещи в столицата Бишкек.

Втората група се насочва към държавите от Близкия Изток – Иран, Ирак, Сирия, Йордания, Израел. Тази група се нарича дом, домари или домаврен. Днес тази група е много добре организирана – има своя международна организация, която се бори за културните права на ромите в тези държави.

Третата група продължава пътуването си и стига през XII в. до Византийската империя. Тук тя престоюва близо 150 г. и за първи път получава наименованието “цигани”, което се разпространява в повечето европейски езици. Названието “циганин” произлиза от гръцкото “ациганос”, което означава “недосегаемите” т.е. хора, с които не можеш да влезеш в контакт, а контактът с тази група означава “духовно омърсяване”. Ето защо ромите обикновено живеят в маргиналните части на населените места – в повечето случаи извън тях, явление, което се наблюдава и днес.

Тръгвайки от Индия в края на IX в. и началото на X в., всичките индийски групи принадлежат към една по-голяма група, наречена “дром”. За индийските езици са характерни